

Ühel päeval tuli noor wõdrastemaja peremees wärwijameistri juure ja palus temaga nelja filma al rääkida.

"Kas see siis lohe peab sündima?" küsis see.

"Mina olen parajaste töö juures!"

"Ast ei anna wiwitada!"

"Olgu siis, minupärast. Tulge nüüd!" Dferti läed oliwad imeilusaste rohelisets wärwitud, nõnda et ta wälja nägi nagu mõni rohiline hiiglatonn. Sellegipärast palus ta wõdrastemaja peremeest omas paremas toas enese wastu tseljel pool lauda aset wõtta. "Noh, nüüd hakate westma!"

"Teie olete ju mõndagi terweks teinud —" algas Prants arglikult.

"Toonaeile tegin naabrimehe härja terweks, sellega oli lugu õige paha. Ütsgi teine ei olets teda jalgade peale aitanud."

"Tean, jah tean ja sellepärast ma arwangi —"

"Et mina ka Teid jälle jalgade peale pean aitama? Tahan katsuda, haige Teie ju olete, Seafese-peremees, raskeste haige."

"Haige?" — küsis Hippel ja ajas omad pruunid filmad pärani lahti.

"Jah muidugi! Ju Teie tulite eht minu käest nõuu küsima — wõi mitte?"

"Muidugi; aga mitte minu enese pärast."

"Kelle pärast siis?"

"Kadri pärast!"

"Wõi nii, mis temal siis wiga?"

"Seda peate Teie kui arstiteadlane ommetegi teadma, isand Dfert."

"Kui ma sellegi olen läbi waatanud, siis muidugi; nina otsast ei saa ju sellegi haigust ära tunda, enne peab mulle haige olek ja järg täitsa teada ontama."

"Hea küll, meister Dfert, ma seletan Teile seda. Teie eht olete minu naese iseäralikku oletut juba tähele pannud."

"Seda ma ei salga mitte."

"Tema on nüüd nii tasane ja järeleandja, nagu ta enne ästiline ja tangetaelne oli."

"Wäga õige! Ja sedasama wõib ka Teist ütelda."

"Enne tegi ta Petriga nalja ja nüüd ei waatagi ta tema peale."

"See wõib Teile üksnes armas olla." "Sellest ma ei räägigi. Enne ta heitis mulle alati ette, et ma palju söön ja joon. Nüüd paneb ta kõige paremad palad minu taldriku peale ja toob pudelt kõige wanemat weini keldrist. Selle juures waatab ta märja silmadega ja kurwa näoga minu peale ja ei wõta ise palatsesti suhu, nii et ta minul söögitsu ära läheb."

"Hm, hm! Dotage aga!" Dfert ulatas käega suure raamatu järele ja hakkas lehti segama.

"Jah, — wäga äritatud närwid."

"Mis selle wastu peab tegema?"

"See tahab enne järele mõelda. Ega kõil ei sünni kõigile. Mina pean Teie abitaasat enne üsna ligidalt nägema ja teda katsuma. Läkitage tema siia."

"Ta märkab seda ära ja ma ei tahaks mingi hinna eest teda arats teha."

"Hm, hm! — nii õrn ei ole Teie enne ifta olnud."

"Paraku mittel!"

"Sellepärast ei ole weel tarwis wana patuse nägu teha."

"Aga kui kõige kallimale häda ähwardab." "Noh, nii paha see lugu ju ka ei ole. Kes Teid kuuleb rääkiwat, Hippel, wõib — ärge pange mulle seda pahaks — tõeste arwata, et Teie oma pea juures wiga on. — Ommetegi tuleb mulle midagi meele: Teie perenaene lubas midagi wärwida tuua. Sel korral on kõige parem teda kuulata."

"Tehke ta aga terweks, meister, siis wõite Teie minu käest nõuda, mis Teie tahate ja ma tõutan Teile tänulik olla kõil eluaeg."

"Mis wõimalik, seda teen," wastas Dfert ja tundis ennast tõeste auu wäärt olevat.

"Oma kõige raswasema sea toon ma Teile, kui Kadri palged jälle punasets lähewad ja ta rõõmsats saab."

"Kui mina oma teodust tarwitan, siis sünnib see kõil ilma tagamõiteta. Oma kasu ma ei aja taga."

"Muidugi, muidugi! Aga melesugune tahab ju ka oma tänu üles näidata. Teie siis lubate asja ette wõtta?"

"Jah, minge nüüd rahuliste kodu." Hippel tahtis minna ja hakkas ust lahti tegema, pööris ruttu tagasi ja hüüdis: "Praegu pööris Kadri ümber nuka. Ta ei tohi mind näha, muidu ta mõtleb, et mina tema pärast siin olen, siis on kõil kadunud ja tema käest ei saa enam midagi teada."